

ἐπαγγελίας δὲ τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς τέχνης αὐτῆς, καὶ αἰσθῆσιν τοῦ καλοῦ καὶ κρίσει, χειραγωγούσαν τὴν μεγαλοφυΐαν.

Α. Γ. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΥΜΟΡΦΟΥ ΚΥΡΙΑΣ.

—ο—

Ἐξ ἑῖς Παρισίους, κατὰ τὸ ἔτος 1835 μαρκτησία τις, χήρα καὶ πλουσία· εἶχε τὴν ὠραιότεραν κόμην, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κατεῖχον τὸ θέλγητρον ἐκείνο τὸ τοσοῦτο σπάνιον εἰς τὰς γυναῖκας, — τὴν ἀφίλειαν. Λεπιοτάτη ἦτο ἡ μέση τῆς, μ' ὅλην τὴν ἡδυτάτην εὐσυχίαν τοῦ σώματός τῆς. Οἱ δάκτυλοί τῆς ἦσαν ῥοδόχροοι, οἱ δ' οὐχὲς τῆς μαργαρίτινοι· πόδα εἶχε τοσοῦτον μικρὰν, ὥστε ἐχάνετο εἰς τὰς πτυχάς τῆς ἐσθῆτός τῆς, τέλος δὲ βραχίονας, — βραχίονας ἐξαισίους.

Ἡ εὐμορφὸς αὕτη γυνὴ ὀνομάζετο, κόρη ἔτι οὖσα, Ἐλωδία Νεβίλλη. Εἶχε σύζυγον Ἀγγλον τινὰ λίαν ξανθόν, λίαν σιωπηλόν, λίαν φλεγματικόν. Κατὰ τὸ δεκαετὲς διάστημα τῆς συμβιώσεώς των, ἐλάλει δις τὸ πολὺ τῆς ἐβδομάδος. Διῆγε δὲ ὅλον αὐτοῦ τὸν χρόνον, καπνίζων ἢ κυνηγῶν λαγῶους, ἢ ἑλλάζων περικνημίδας (guêlres) καὶ ἀναγυμνῶν τὸν Νεῦτονα καὶ τὰς νύκτας τοῦ Ἰούγκου. Ἦτο φύσεως θλιβερὰς καὶ θεωρηματικῆς, ζητῶν ἀπαύστως ἀγγέλους ἐν οὐρανῷ, μὴδὲ βλέπων ὅτι εἶχε τοιοῦτον ἐπὶ γῆς.

Μετὰ δέκα ἔτη τοῦ ἡσυχίου καὶ ἀνιαιροῦ τοῦτου ὕμεναίου, Ὁ Κ. Βαρονέτος ἀπέθανεν ἀπὸ πληγῆς καὶ δυσπείαν. Ἡ δὲ μαρκτησία, μείνασα ἥδη χήρα, εἶδε συρρίψουσιν περὶ αὐτὴν πλῆθος θεραπευτῶν. Ἦν τόσον ὠραία, τόσον νέα, τόσον χαρμόσυτος, τόσον εὐτυχής, ὅτι ἀνέζη ἐν μέσῳ κόσμου διασκεδαστικωτέρου, ἢ ὅχι καλητέρου!

Ἐκ τῶν πολλῶν λάτρειών τῆς, εἰς μόνος ἐπροξένησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἦν οὗτος ὁ νιώτατος πάντων καὶ ὁ μᾶλλον ἐρωτευμένος, εὐμορφὸς τις μελίχρους νεανίας, φέρων πυκνὸν καὶ στιλπνὸν γένειον, ἔχων βλέμματα πυρρὰ, δδόντας σμίλτου καὶ ἀνάστημα ἐπαφρόδιτον. Ὄνομαζετο κόμης Ὀνώριος Βαλταΐνης.

Ὁ Κ. Κόμης μετὰ τῆς εἰκοσαετοῦς καὶ τριακονταετοῦς ἡλικίας του, ἦτο τρομερὸς ἐργολάβος. Ἐκαμε πλεῖστα θύματα, ἐπραξε πλείστας γυναικοκτορίας, καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ Λαοκλέας τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, καὶ ἐφρόνει ἐκυτὸν πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος, ὅτε μιᾷ ἐσπέρᾳ, ἐν τῷ Ἰταλικῷ θεάτρῳ, παρετήρησε πρωτομὴν ἀλασαστρίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας προσηλθόντο ἅπασαι αἱ διόπτραι. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐπώμεν ὅτι εἰ ὠραῖοι ὧμοι, οὔτινες κατέθελξαν τὸν Κ. κόμητα ἦσαν οἱ τῆς Κ. Μαρκτησίας.

Τὸ συνεκίσειον ἀπεφασίσθη ἐν τάχει. Μία χῆρρα, ὅσην καὶ ἂν ἔχη καλλονήν, εἶναι ὀλιγώτερον ἀναποφάσιτος εἰς τὰ τῆς ὑπανδρείας, ἀπὸ μίαν κόρην. Ἡ μαρκτησία ἔγραψε λοιπὸν, ὅπως εὐρεθῇ ἐν τάξει διὰ τὴν γαμήλιον τελετὴν, εἰς τὸν δῆμαρχον τοῦ τμήματος, ὅπου ἐγεννήθη. Ἐπρόκειτο περὶ οὐσιώδους ἐγγράφου, τῆς πράξεως τῆς γεννήσεώς τῆς.

Οὐαί! ἡ καρδία τῆς δυστήνου γυναικὸς ἐπαλλεν ἰσχυρώτατα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφθασε τὸ περιμενόμενον ἔγγραφο! Ὁ μελλόνυμφος τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἀνέγνω μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς. Ἡ μαρκτησία ὠχρίασεν ἐλαφρὰν ὠχρότητα.

— Θεέ μου! λέγει ὁ Κόμης, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Μὲ εἶχον βεβαιώσει, ψυχῇ μου! ὅτι ἦτο τριάκοντα πέντε ἔτων. Ἦτο συκοφαντία τὴν ὁποίαν ἀνέτερον τὰ θέλγητρά σου, τὸ δὲ ἔγγραφον τοῦτο μὲ δίδει τὴν ἐπίσημον ἀπόδειξιν.

Ἡ μαρκτησία ἐζήτησε τὸ ἔγγραφον τοῦτο, τὸ τόσον ὀλίθριον εἰς τὴν καλλονήν. Νίφος πορφυροῦν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ γλυκυτάτου προσώπου τῆς τὴν πρὸ μικροῦ ὠχρότητα. Ἡ πράξις ἐφίρειν ὡς ἔτος γεννήσεως τὸ 1805.

— Ἐπεθύμουν, Ὀνώριε, νὰ ἤμην δέκα ἔτη ἀκόμη νεώτερα.

— Καὶ διατί, ὠραία φίλη μου;

— Διὰ νὰ δύναμαι νὰ σ' ἀγαπῶ πλείοτερον χρόνον.

Οἱ εὐτυχεῖς νέονυμφοι ἅμα μετὰ τὸν γάμον, ἀνεχώρησαν ἀπὸ Παρισίους καὶ μετέβησαν εἰς ῥωμανικὴν τινα τῆς Ἑλβετίας ἐξοχὴν, νὰ διέλθωσιν τὸν πρῶτον τῆς ὑπανδρείας των μῆνα, τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς εἰς Παρισίους ἐπιστροφῆς τῆς νέας κομίσεως, ἡ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν, ὅτι νεανίας τις εἰκοσαετῆς περίπου, ἐζήτηε νὰ τὴν ἰδῇ, διὰ κατεπαίγουσάν τινα ὑπόθεσιν..

— Τί μὲ θέλει; ἠρώτησε τὴν ὑπηρετρίαν τῆς ἡ κόμισσα.

— Ἀγνοῶ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ παιδίσκη, ἦλθε περισσότερον ἀπὸ εἰκοσι φοραὶς, ἐνῷ ἐλείπετε, καὶ ἔφυγε πάντοτε, εἰς ἄκρον περιλυσῆς.

— Τίς νὰ ἦναι; εἶπεν ἡ κόμισσα, ἄς ἔλθῃ...

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἄγνωστος νεανίας. Ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζε τοσαύτην θλίψιν, ὥστε ἦτον ὅλος ἐλαγιαχὴ. Ἡ ἐνδυμασία του δὲν ἦτο μὲν ἄμειπτος, ἀλλὰ τὸ ὅλον του εἶχε τι, ὅπερ ὑπηγέρουε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ σέβας.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε κλείσασα τὴν θύραν· ἀλλὰ, περιέρχως ὡς ὅλαι τοῦ εἶδους τῆς αἰ κόραι, ἐκόλλησε τὸ οὖς τῆς εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ, διὰ ν' ἀκροασθῇ. Μολαταῦτα ἡ περιέργειά τῆς ἱκανοποιήθη αἰετῶς, δὲν ἤκουσεν εἰμὴ λέξεις τινάς.

— Πρὸς θεοῦ, Κύριε, μὴ μὲ ἀφανίσῃς! ἐλεγεν ἡ νέα κόμισσα.

— Πλὴν, ἀντίλεγεν ὁ ἄγνωστος, ἐὰν ἀνακαλύψωσι τὰς συνεπείας τῆς ἀνοήτου παραδρομῆς μου, τί θὰ γίνῃ τὸ μέλλον μου;

— Τὸ μέλλον σας ὑπέλαβεν ἡ εὐμορφος κυρία, ἐγὼ φρονιζῶ περὶ αὐτοῦ.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἐσο ἥσυχος, τί ἔργον γινώσκεις;

— Κυρία μου, γνωρίζω ὅπως οὖν τὴν γλῶσσαν μου, καὶ εἶμαι ἀρκετὰ καλλιγράφος, μίαν μόνον φορὰν ἐλάνθασα εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον μ' ἐπεφύρτισαν . . .

— Καλὰ, καλὰ, κύριε, εἶπεν ἡ κόμισσα μετ' ἀνυπομονησίας. Αὐριον θὰ μίθετε περὶ ὑμῶν, ἀλλὰ, πρὸς θεοῦ, μὴ ἀπερίσκεψιν!

— Ἐστὲ ἥσυχη, κυρία μου

— Ἐχεμύθειαν, πρὸ πάντων.

— Βιβλιότατα!

— Τὸ μυστικὸν τοῦτο νὰ μένῃ μεταξὺ τῶν δύο μας.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἀ! ἐλησμόνησα οὐσιωδέστατόν τι, πῶς λέγεσθε καὶ ποῦ κατοικεῖτε;

— Λοῦτς Βωλιέ, ἐν ὁδῷ Ἀγίου Ὁνωρίου, ἀρ. 42.

— Καλὰ, δὲν θὰ περιμένετε πολὺ, Κ. Λοῦτς, καὶ ἂν ἦσθε φρόνιμος, ἔχετε εἰς ἐμὲ προσταίδα.

Ὁ μυσηριώδης ξένος ἀπῆλθεν, ἡ δὲ κόμισσα ἐσήμανε πάραυτα διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς τὸν κωδωνίσκον, ἐπειτα ἐξαίτουσα ἀπὸ κομψώτατον χαρτοφυλάκιον γραμματίον χιλίων φράγκων, εἶπεν εἰς τὴν Ἑστέλλην, τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

— Στείλε ἀμέσως μετ' ὁν Λαπιέρ τοῦτο εἰς τοῦ Κ. Λοῦτς Βωλιέ, ὁδῷ Ἀγίου Ὁνωρίου, ἀρ. 42.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ ὥς δι' εὐτυχοῦς τινος συμπτώσεως, ὁ Κ. κόμης εἰσῆρχετο.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ἡ γυνὴ του, μετὰ τὰ ἀκκίσματα ἐκεῖνα, τὰ συνήθη εἰς τὰς ἀγαπωμένας γυναῖκας, ἔχω νὰ σὲ ζητήσω χάριν τινά.

— Λέγε, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος, αἱ ἐπιθυμίαι σου μ' εἶναι διασαγαί, κυρία μου.

— Ἐχω προστατευόμενόν τινα, τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ἰδῶ εἰς καλὴτέραν θέσιν.

— Προστατευόμενον; φιλάτῃ Ἐλωδιᾷ, καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχει;

— ὦ! εἶπεν ἡ κόμισσα, μειδιῶσα θελκυκώτατα, ἰδοὺ, ἀντὶ 600 φράγκων κατ' ἔτος, εἶναι ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑμεναίου καὶ τοῦ θανάτου. Γραμματεὺς εἰς μίαν δημαρχίαν τῶν Παρισίων, πλὴν εἶναι ἄξιος ἀνωτέρας τύχης. Δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμέν τι καλὴν ἔργον δι' αὐτόν;

— Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίζῃς; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Πῶς τὸν γνωρίζω; εἶπεν μετ' ἀμηχανίας ἡ κόμισσα . . . Ἡ οἰκογενεὶά του ὑπηρετήσε τὴν ἰδιότητά μου τρέφω ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν λατρείαν τῶν ἀναμνήσεων.

— Ἀρκεῖ τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος, θέλω ἰδεῖ

τὸν ὑπουργόν, καὶ αὐριον, κυρία μου, ὁ προστατευόμενός σας θέλει διορισθῇ εἰς τὴν ὑπουργεῖον.

Πραγματικῶς, τὴν ἐπιούσαν ὁ Κ. Λοῦτς Βωλιέ διωρίζετο γραφεὺς τῆς διεκπαιρέσεως παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐσωτερικῶν. Μετὰ ἓν ἔτος προεβιάσθη γραμματεὺς δ'. τάξεως, ἐπειτα, χάρις εἰς τὴν ἀκαματον προσαίεσιν τῆς κομίσσης, διορίσθη ἀλληλοδιαδόχως γραμματεὺς, ὑπομηματοάρχης, τμηματοάρχης α'. τάξεως. Πάντες ἐθαύμαζον διὰ τοὺς συνεχεῖς τούτου προβιβάσμοις, ἐπιτυχχανομένους ὑπὸ τῆς κομφοτέρας τῶν ἀριστοκρατικῶν κυριῶν, χάριν ἐνὸς κοινοτατοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δὲ Κ. Λοῦτς ἦτο κατευχαραστημένος μὲν ἀπὸ τὴν τύχην του, ἀλλ' ἡ φιλοδοξία του δὲν ἱκανοποιεῖτο, ὅσον ἡδύνατός τις νὰ ἐλπίσῃ.

Ὅθεν, πρὸ τινων ἑτῶν, ὁ Κ. Λοῦτς Βωλιέ, ὅστις ἐνεφανίζετο εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ κόμητος μόνον κατὰ τοὺς τρεῖς τέσσαρας χοροὺς, τοὺς ὁποίους ἔδιδε τὸν χειμῶνα, ἀνηγγέλθη εἰς τῆς κομίσσης. Δὲν ἦτο πλέον ὁ νέος ἐκεῖνος ὁ ὠχρὸς καὶ αἰσθηματικὸς, δ' εἶδμεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης. Ἐλαμπεν ἀπὸ εὐσαρκίαν καὶ ἔφερε, μετὰ χάριτος ὅλως διοικητικῆς, τὴν μαύρην στολὴν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κράτους.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε; εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἀκρως ταραχθεῖσα.

— Ἡθέλησα, κυρία μου, νὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου.

— Μοὶ φαίνεται, ὡς νὰ ἐπιθυμῇτε πάλιν καὶ ἄλλο τι.

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἶπω εἰς τὴν κυρίαν κόμισσαν . . .

— Ἐ! λέγετε δὰ, κύριε! εἶπεν ἡ κόμισσα Ἐλωδιᾷ μετ' ἀνυπομονησίας.

— Λοιπὸν, κυρία μου, ἀπὸ ὅλους τοὺς τμηματοάρχας τοῦ ὑπουργείου (καὶ εἶναι ταπεινωτικόν διὰ τὸν προστατευόμενόν σας) μόνος ἐγὼ δὲν . . .

Τί; λέγετε.

— Δὲν ἔχω παρτίσημον! ἀπετελείωσεν ὁ Βωλιέ μετ' ἐκφράσεως μεγίστης ταπεινοφροσύνης.

— Ἐπρεπε τότε νὰ τὸ εἰπῇτε ἀμέσως. Εἰς τὴν πρώτῃν παρασημοφορίαν θέλετε λάβει τὸν σταυρόν.

Ἡ κόμισσα ἐκράτησε τὴν ὑπόσχασίν τῆς, εἶχεν εἰσέτι ἐπιβρόχην, διότι, ἂν καὶ ὑπεφάνησαν ἤδη ρυτίδες ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου τῆς, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη εὐμορφος καὶ ἡ βασίλισσα τῶν αἰθουσῶν.

Ὁ τμηματοάρχης ἔλαβε τὸ παράσημον τῶν ἱποποτῶν.

Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, ἤθελεν εὐχαριστῆθαι τέλος διὰ τὴν τόσῃν εὐτυχίαν του, καὶ πᾶς παρελθούσας εὐεργεσίας τῆς προστατίδος του, ἀλλ' ὁ καλὸς σας γραφίσκος ἦτον ἀκόρεστος.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη ὑπῆγε πάλιν νὰ εὐρῇ τὴν Κ. Ἐλωδιάν. Τὴν φορὰν ταύτην εὐρίσκετο μετὰ τοῦ συζύγου τῆς. Ἦτον ἤδη γράττα γυνὴ, καθ' ὅλην

τὴν πλὴν ὄψις τῆς λείψας· τὰ ὠρεῖα μαυρὰ τῆς μαλλίᾳ ἦσαν ἐπάργυρα, τὸ ἀνάστημά τῆς ἀπώλεσε τὴν κομψότητά του, τὰ ὄμματα τῆς δὲν εἶχον πλέον τὴν λάμψιν των.

— Ἀ! Κύριε Βωλιέ, ἔρχεσθε νὰ με ζητήσετε τὸ εἰσόδημα τῆς σιωπῆς σας; τῷ εἶπε, ἅμα ἰδὼν αὐτόν.

— Κυρία!... ἐκραύγασεν ἐκθαμβὸς ὁ ὑπάλ-
ληλος.

— Δυστυχῶς δὲν εἶμαι πλέον ἀρκετὰ πλουσία διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποτίσω, καὶ ὁ σύζυγός μου δύναται σήμερον νὰ μάθῃ τὰ πάντα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ προστατευόμενός σου; κόμισσα, ἠρώτησεν ὁ σύζυγος, ὅστις τοσοῦτον χρόνον ἠπόρει τι νὰ ὑποθέσῃ, ὁ προστατευόμενος; χάριν τοῦ οὐοίου τοσαυτὰ ἐζήτησα;

— Ναί, φίλε μου, εἶχες εὖρει πολλάκις παρὰ-
ξον τὴν πρὸς αὐτὸν συμπάθειάν μου, θέλω σὲ τὴν ἐξηγήσει. Ὁ κύριος ἦτο γραφεὺς εἰς τὴν δημορχίαν τοῦ τμήματός μου.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν με πληροφο-
ρεῖ.....

— Περίμενε! εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου του
ἐκαμε λάθος τι...

— Λάθος!

— Βεβαίως, ἀντιγράφων τὴν τῆς γεννήσεώς μου
πράξιν, ἀναγκαίαν εἰς τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου μας, ἔγραψα κατὰ παραδρομὴν 1805 ἀντὶ 1800, καί με
ἐκαμεν αἴφνης νεωτέρων πέντε ἔτη.

— Εἶναι δυνατόν!

— Μάλιστα, φίλε μου; εἶχα σωστά τριακοντα
πέντε ἔτη, θίαν σ' ὑπανάδριύθην καὶ χάρις εἰς τὴν
ἀπροσεξίαν τοῦ κυρίου, μ' ἐνόμιστες τριακονταετὴ μόνον. Διετήρησα τὴν πλάνην σου, καὶ ὁ γραφεὺς ὠρε-
λήθη εἰς τὸ σταθίδιον τοῦ ἀπὸ τὸ φιλέρεσκόν μου.

— Κυρία! εἶπεν ὁ Βωλιέ, ταπεινωθεῖς.

— Σήμερον, κύριε, ἀντίπερ ἡ κόμισσα, γελῶ-
σα, πέντε ἔτη περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον δὲν με
χρησιμεύουσι παντάπασι, ἐπαναλαβετε τὴν ἐσφαλμέ-
νην ταύτην πράξιν, καὶ ἐξαλείψατε ἀπὸ αὐτὴν τὰ ἔτη
τοῦ λάθους σας.

— Πῶς, κυρία;

— Διορθώσατε τὸν ἀριθμὸν, ἐπειδὴ εἶναι μετὰ
γραφισμὸν σας ἡ πράξις.

Ὁ Βωλιέ ἔλαβε τὸν κάλαμον, καὶ ἐκαμε τὴν διόρ-
θωσιν, τὴν νομίμως ἀναγκαίαν.

— Τώρα ὁμολογήσετε, Κύριε, ὅτι εἶμαι τῶνόντι
συνένοχός σας. Ἐξαλείψω καὶ τὸ τελευταῖον ἔγγρα-
φόν τοῦ ἐγκλήματός μας. Κάτω εἶτι πλέον, εἰς ὑμᾶς,
ὅστις με ἀπέδωκε πέντε ἔτη, τὰ ὅποια εἶχα λησμο-
νήσει, σὰς ἀποδίδω ὅτι ἤρχεσθε βεβαίως νὰ μ' αἰτή-
σετε... Ὑπηρετήσατε, με εἶπον, καλῶς, ὁ ζῆλός
σας ἐδικαίωσε τὴν μερίμνάν μου. Λοιπὸν! ἰδοὺ ἡ
ἀνταμείβη!

Καὶ ἡ κυρία κόμισσα ἔτεινεν εἰς τὸν πρῶν γρα-
φὴν τὸ παράσημον καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀξιωματι-
κοῦ τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

— ὦ! κυρία μου, ἐκραύγασεν, ἀσπαζόμενος τὴν
μικρὰν ἀλλ' ἔρρυτιδωμένην ἤδη χεῖρα τῆς κομίσσης,
πόση εὐεργεσία!

— Ὁμολογεῖτε, Κύριε, ὅτι εἶμαι ἡ μόνη γυνὴ
εἰς τὸν κόσμον, ἧτις μέχρι τέλους ἀντήμειψε τὸν ἄν-
θρωπον, ὅστις ἐκαμεν αὐτὴν πλέον γραῖαν.

Π.

ΧΕΙΜΩΝ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Οὐδὲν ἐκπληκτικώτερον, λέγει περιηγητὴς Γάλ-
λος, παρὰ τὴν ὄψιν τῆς Ὀλλανδίας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ
χειμῶνος. Ὁ τόπος οὗτος ὁ τοσοῦτον γλυκεῖαν ἔχων
τὴν βλάστησιν κατὰ τὸ θέρος, ἐνταφιάζεται αἴφνης ὑπὸ
σινοδὸν πάγων. Τὰ δάση τῶν ἰστών, εἰσιν εἶναι
καθεργασμένοι εἰς τὰς διώρυγας, φαίνονται ὡς οἱ μαυ-
ροὶ κλώνες τῶν καταξήρων δασῶν. Μόνα τὰ πτερὰ
τῶν ἀνεμομύλων, τὰ στρεφόμενα εἰς τὴν πνεγὴν τοῦ
βερρᾶ, διατηροῦσι τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν! Ἡ με-
ταβολὴ αὕτη εἶναι συνεχῶς ἔργον μιᾶς νυκτός. Ἀλ-
λὰ τὴν ἐπαύριον ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται καταπλη-
κτικῶ τῷ τρόπῳ. Ἡ Ὀλλανδία ἧτις ἐφαίνετο νεκρὰ
καὶ ἔρημος κατοίκων, ἀναζωογονεῖται καὶ ἀναφαίνε-
ται, ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐμπόριόν της καὶ τὴν κίνησιν της.
Χθὲς ἦσαν λαὸς ναυτῶν ἐπὶ ἐνὸς πλοίου, σήμερον
εἶναι λαὸς παγοδρομῶν (patineurs), λαὸς φε-
ρόμενος ἐπὶ ἐλκῆθρων.

Ἡ παγοδρομία εἶναι ἡ ποίησις τοῦ πεζοῦ τούτου
λαοῦ συνεχόμενος τῇ γῇ διὰ ἐλαχίστου μόνον τινὸς
τεμαχίου σιδήρου, πετᾷ ἐπὶ πτερύγων ἀοράτων,
ἐπολισθαίνει παίζων, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐπὶ
κατόπτρου διαφανοῦς καὶ ἀπεράντου, τὸ ὅποιον κάμ-
πτειται ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸ βάρος του, καὶ μόλις δια-
σώζει τὸ λευκοεῖδές ἔχονος τῆς διαβάσεώς του. Εἶναι
ὡς ὄνειρόν τι ἐν πράγματι. Εἶδον Ὀλλανδοὺς ἔχον-
γραφοῦντας δι' ἐνὸς μόνου ποδὸς ἐπὶ τοῦ πάγου εἰκό-
νας προσώπων λεπτοτάτας, ζωγραφίας τοπίων καὶ
κητῆρων, ἀερογραφημάτων καὶ παντοειδῆς ἰδιοτρο-
πίας ἐκπληκτικῆς λεπτότητος καὶ περιπλοκῆς.

Ἐμπορὸς τις τοῦ Ἀμστελοδάμου παρ' ᾧ κατέλυον
εἶχε ταχυδρόμον του, ἀλλὰ τὸν τινα παγοδρόμον, ὅς
τις ἐξετέλει ἐκάστης πρωίας, τὴν περιγραφὴν τοῦ
λιμένους, μετὰ χύτητα βέλους. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν
πύλιν τοῦ κυρίου του, ἐκινεῖτο ζωηρῶς ἐπὶ τινος στιγ-
μᾶς χαράττων μυρίας μικρὰς ἀλλοκότους γραμμὰς,
ἐπλησίασα μετὰ τοῦ ἐμποροῦ καὶ ἀνέγνωμεν ὅλας
τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, γειραμμένας διὰ τοῦ πα-
γοπεδίου ἐπὶ τοῦ πάγου, ὡς ἂν ἠθέλετε γράψαι ὑ-
μεῖς διὰ τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Εἰς Φριζην δὲ, αἱ μὲν ἄνδρες ἀπεκδυόμενοι τα
μακρὰ ἐπανωφόριά των καὶ τοὺς πλατυχειλοὺς πέλους
των, οἱ ἀναφωνητῆ τοῦ ὀνομα τῶν, ἐνώπιον ὄλων
τῶν συνελθόντων κατοίκων, ἐξαρμῶσι, ἀνὰ δύο, ἐπὶ
διώρυγος τινος διηρημένης κατὰ μήκος διὰ σανίδων.
Ὑπάγουσιν ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἐπιτρέφουσιν ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος. Ἐχόντες κακλισμένον τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ-
θεν, ἐνα τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, παίοντες τὸν πάγον, διὰ